

Versuri de toamnă

Val

Bătrânul teasc topind arama
Într-un izvor de tămâioasă,
De bucurie, cu pastrama,
I-au invitat pe toți la masă:

Ca și un fur, printre mușcate,
Vărsându-și auru-n odaie,
Soarele-n cer, peste bucate
Se-alintă blând cu-a lui văpaie;

Pe seară, stelele-ntr-un car,
Toate coboară-ncetișor,
Iar călăuză le e doar
Mireasma pâinii din cuptor;

Mai nemilos teascul apasă
Pe bobul ruginiu ce-și crapă
Arome în buchet de-i lasă
Chiar și fântânii gura apă...

Dar la ospăț cine lipsește?!
E Luna, prin livezi și vii,
Flăcăi și mândre-ademeneste...
...E pusă iar pe nebunii(!)

Frumoasa Venus, dimineață,
Curtată de aștrii cerești,
Pe stropi de rouă se răsfată
În raiul toamnei românești...

Doar praful uliței ignoră
O melodie ce-i gătită
Cu flori de ii cusute-n horă
De o lăută îndrăcită.

Valeriu Cercel